

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 października 2015 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej – Oddział Ł. – Miasto przeciwko T. R. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

1. naruszenie norm prawa materialnego w postaci art. 57 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt. 18 prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu, że korzystanie z energii elektrycznej przez pozwaną nie stanowiło nielegalnego poboru energii, w sytuacji w której pozwana w okresie objętym żądanie pozwu nie miała zawartej umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej;
2. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233 k.p.c. poprzez swobodną, a nie dowolną ocenę dowodów poprzez przyjęcie, że pozwana nie dopuściła się nielegalnego poboru energii elektrycznej i korzystała z energii na podstawie umowy.

W oparciu o wskazane zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego co do stanu faktycznego sprawy i przyjmuje je za własne.

Wbrew zapatrywaniom apelującej, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny materiału dowodowego.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do przypisywanych Sądowi I instancji uchybień procesowych, gdyż z istoty rzeczy wnioski w tym zakresie determinują kierunek dalszych rozważań.

Za niezasadny uznać należy, zawarty w apelacji, zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 - OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób należyty wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja pozwanego nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Z treści argumentacji wskazanego zarzutu wynika, iż jego przedmiotem jest ocena ustalonych okoliczności sprawy z punktu widzenia przepisów prawa materialnego.

Uchybienia w powyższym zakresie strona apelująca upatrywała bowiem w błędnym przyjęciu, iż pozwana nie dokonywała nielegalnego poboru energii, w sytuacji, gdy pozwana w okresie objętym żądaniem nie miała zawartej w powodem umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, a brak umowy wynikał chociażby z treści protokołu kontroli załączonego do pozwu, który został podpisany przez pozwaną bez żadnych zastrzeżeń. W tym stanie rzeczy postawiony przez powódkę zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy rozpatrzyć jako dotyczący prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego, to jest art. 57 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt. 18 prawa energetycznego.

Przechodząc zatem do oceny zarzutu naruszenia art. 57 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt. 18 prawa energetycznego wskazać należy, iż nie był on zasadny. Argumentacja zaprezentowana na kanwie podniesionego zarzutu stanowi w istocie powtórzenie wątpliwości zgłoszonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, które wyczerpująco zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Wbrew stanowisku strony apelującej, Sąd I instancji nie dopuścił się błędnej wykładni wskazanego przepisu i słusznie uznał, że korzystanie z energii elektrycznej przez pozwaną nie stanowiło nielegalnego poboru energii. Swoje stanowisko w tym zakresie w sposób wyczerpujący uzasadnił, trafnie wskazując, że pozwana T. R. jako jedyna spadkobierczyni zmarłej H. M. na podstawie art. 922 § 1 k.c. wstąpiła w prawa i obowiązki wynikające z zawartej pomiędzy (...) Spółką Akcyjną Oddział w Ł., a H. M. umowy sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej i tym samym pozwanej nie można przypisać poboru energii elektrycznej bez zawartej umowy na jej sprzedaż i dystrybucję. Podkreślić jeszcze raz należy, że roszczenia z ważnej umowy sprzedaży energii elektrycznej mają charakter majątkowy, natomiast nie mają charakteru ściśle osobistego. Zatem nawet śmierć strony nie powoduje wygaśnięcia tego zobowiązania. W przypadku śmierci odbiorcy - strony umowy, w jego prawa i obowiązki wchodzi jego spadkobiercy i to na nich przechodzą wszystkie prawa i obowiązki majątkowe zmarłego. Jak wynika przy tym z akt sprawy, strona powodowa nie kwestionowała faktu nabycia przez pozwaną spadku po H. M.. Sąd Okręgowy w pełni podziela również stanowisko Sądu I instancji w zakresie, w jakim wskazał, iż w realiach niniejszej sprawy wykonywanie przez pozwaną umowy sprzedaży energii elektrycznej w ramach świadczenia oferowanego przez dostawcę energii elektrycznej powinno być traktowane jako oświadczenie woli o jej zawarciu, tj. jako złożenie oświadczenia woli per facta concludentia. W ustawie nie zastrzeżono bowiem formy, w jakiej umowa ma być zawarta, zatem forma ta jest dowolna. Tym samym można przyjąć, że w świetle przepisów Prawa energetycznego dostawca oraz odbiorcy usług mogą wyrazić wolę zawarcia umowy o dostarczanie energii w dowolnej formie, w tym także przez czynności dorozumiane (per facta concludentia). Pozwana po śmierci H. M. była nabywcą dostarczanej do lokalu energii elektrycznej i regularnie uiszczała na rzecz powoda należności z tytułu pobranej energii, zaś powód nieprzerwanie dostarczał energię elektryczną do lokalu zamieszkiwanego przez pozwaną i przyjmował zapłatę od pozwanej. W tym stanie rzeczy prawidłowe było uznanie przez Sąd I instancji, iż powyższe zachowanie się stron postępowania w sposób dostateczny ujawnia wolę zawarcia umowy sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej. Skarżący nie przedstawił zaś jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważyłyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Podniesione przez apelującą zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Reasumując, zgromadzone dowody nie pozwalały na przyjęcie, że pozwana dopuściła się nielegalnego poboru energii elektrycznej, co uzasadniałoby jej odpowiedzialność z tytułu deliktu opisanego w art. 57 ust.1 w związku z art. 3 pkt 18 Prawa energetycznego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.